

Сликари ренесансе

Микеланђело Буонароти

Микеланђело ди Лодовико Буонароти Симони (итал. Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni; Капрезе, 6. март 1475 — Рим, 18. фебруар 1564) био је италијански ренесансни вајар, сликар, архитекта и песник, један од најзнаменитијих и најутицајнијих уметника историје европске уметности.

За вријеме живота већ је био сматран највећим умјетником свога времена, а од тада па до данас једним од највећих умјетника свих времена. Велики број његових дјела из сликарства, вајарства и архитектуре су међу најпознатијим у историји умјетности. Фреске таванице Сикстинске капеле у Ватикану данас представљају његова најпознатија дјела, иако је Микеланђело себе сматрао вајарем. Рад на више умјетности није био неуобичајен у његово вријеме. Скулптуре у мермеру је радио читавог свог стваралачког вијека, а другим умјетностима се бавио само у одређеним етапама.[1] Велика популарност фрески Сикстинске капеле је највјероватније последица велике популарности сликарства у 20. вијеку, али такође и чињенице да већи број његових скулптура нису завршене.

Рафаело Санти да Урбино[2] (итал. Raffaello Santi da Urbino; Урбино, 6. април 1483 — Рим, 6. април 1520) један је од најпознатијих сликара италијанске ренесансе.[3]

Рафаел је био веома продуктиван и водио је необично велику радионицу. Он је упркос својој раној смрти у 37. години живота, оставио за собом велики број радова. Многи његови радови се налазе у Ватиканској палати, при чему су фреске у Рафаеловим собама централни и највећи радови у његовој каријери. Његов најпознатији рад је Атинска школа у ватиканској Stanza della Segnatura. Након раних година у Риму велики део његовог рада изведен у његовој радионици полазећи од цртежа, са знатним губитком квалитета. Био је изузетно утицајан током свог живота, мада је изван Рима његов рад био познат углавном из његовог колаборативног штампања.

